

Diumenge 28 (C) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 17,11-19): Un dia, tot fent camí cap a Jerusalem, Jesús passava entre Samaria i Galilea. A l'entrada d'un poble van anar a trobar-lo deu leprosos, que s'aturaren un tros lluny i es posaren a cridar: «Jesús, mestre, tingues pietat de nosaltres!». En veure'ls, Jesús els digué: «Aneu a presentar-vos als sacerdots». Mentre hi anaven, van quedar purs de la lepra.

Un d'ells, quan s'adonà que havia estat guarit, va tornar enrere glorificant Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies. Aquell home era un samarità. Jesús digué: «¿No eren deu, els qui han quedat purs? ¿On són els altres nou? ¿No n'hi ha hagut cap que tornés per donar glòria a Déu fora d'aquest estranger? I li digué: «Aixeca't i veste'n: la teva fe t'ha salvat».

«Jesús, mestre, tingues pietat de nosaltres!»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui podem comprovar, un cop més!, com la nostra actitud de fe pot remoure el cor de Jesucrist. El fet és que uns leprosos, tot vencent la reprovació social que patien els qui tenien la lepra i amb una bona dosi d'audàcia, s'atansen a Jesús i —podríem dir entre cometes— l'obliguen amb la seva confiada petició: «Jesús, mestre, tingues pietat de nosaltres!» (Lc 17,13).

La resposta és immediata i fulminant: «Aneu a presentar-vos als sacerdots» (Lc 17,14). Ell, que és el Senyor, mostra el seu poder, ja que «mentre hi anaven, van quedar purs de la lepra» (Lc 17,14).

Això ens fa palès que la mesura dels miracles del Crist és, justament, la mesura de la nostra fe i confiança en Déu. ¿Què hem de fer nosaltres —pobres criatures—

davant de Déu, sinó confiar en Ell? Però amb una fe operativa, que ens mou a obeir les indicacions de Déu. Basta un mínim de sentit comú per a entendre que «res és massa difícil de creure tocant a Aquell per a qui res és massa difícil de fer» (Beat J. H. Newman). Si no veiem més miracles és perquè “obliguem” poc al Senyor amb la nostra falta de confiança i d'obediència a la seva voluntat. Com digué sant Joan Crisòstom, «una mica de fe pot molt».

I, com a coronació de la confiança en Déu, s'esdevé el desbordament de l'alegria i de l'agraïment: en efecte, «un d'ells, quan s'adonà que havia estat guarit, va tornar enrere glorificant Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies» (Lc 17,15-16).

Però..., quina llàstima! De deu beneficiaris d'aquell gran miracle, només en tornà un. Què ingrats som quan oblidem amb tanta facilitat que tot ens ve de Déu i que a Ell tot ho devem! Fem el propòsit d'obligar-lo tot mostrant-nos confiats en Déu i agraïts a Ell.

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

•

«Seguim nosaltres el Crist i supliquem al Pare amb Ell. No imitem la conducta de Judes, abandonant Crist després d'haver participat dels seus favors i haver sopat esplèndidament amb Ell» (Sant Tomàs More)

•

«El nostre Déu és un Déu que es fa proper. Un Déu que va començar a caminar amb el seu poble i després es va fer un del seu poble, en Jesucrist. Amb aquesta proximitat que va donar ànim a aquests deu leprosos per a demanar-li que els netegés... Ningú volia perdre aquesta proximitat» (Francesc)

•

«Tota alegria i tota pena, tot esdeveniment i tota necessitat poden ser la matèria de l'acció de gràcies que, participant en la del Crist, ha d'omplir tota la vida: 'Doneu gràcies en tota ocasió' (1Te 5,18)» (Catecisme de l'Església Catòlica, n° 2.648)